

Sygn. akt VI Ga 422/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: L. W.

przeciwko: D. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy Wydziału I Cywilnego z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. akt I C 1327/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanej D. P. na rzecz powoda L. W. kwotę 12.274,89 zł (dwanaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 2.000 zł od dnia 2 lipca 2011 r.,

- 1.429,88 zł od dnia 4 sierpnia 2011 r.,

- 2.000 zł od dnia 9 września 2011 r.,

- 2.000 zł od dnia 11 października 2011 r.,

- 2.000 zł od dnia 9 listopada 2011 r.,

- 2.000 zł od dnia 22 grudnia 2011 r.,

- 845,01 zł od dnia 14 stycznia 2012 r.

- do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 824,53 zł (osiemset dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem kosztów procesu,

2. oddala apelację w pozostałej części,

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 602,65 zł (sześćset dwa złote sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Ga 422/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 marca 2016 r.

Powód L. W. wniósł o zapłatę przez D. P.

kwoty 24.026,23 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2011 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że zawarł w dniu 27 maja 2011 r. umowę najmu samochodu osobowego S. (...) nr rej (...) na okres jednego roku tj. do dnia 27 maja 2012 r. z K. P. z pełnomocnictwa D. P.. K. P. po drugim miesiącu wynajmu auta nie zapłacił za jego wynajem. Wynajem trwał do 16 stycznia 2012 r. kiedy K. P. zwrócił samochód powodowi oświadczając na piśmie, iż ureguluje należność w ciągu 90 dni. Wobec upływu terminu do zapłaty powód wezwał pozwanego do zapłaty przez firmę windykacyjną, bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew D. P. wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podała, że nie wiedziała o podpisaniu przez syna umowy najmu pojazdu. O powyższym nie informował jej także powód, gdyż nie wysłał żadnych faktur i wezwań do zapłaty. Podała, że nie ma wiedzy gdzie syn obecnie przebywa, gdyż nie utrzymuje z nią żadnych kontaktów, syn nie informował jej o żadnych zobowiązaniach wobec powoda. Pozwana zawiesiła działalność gospodarczą ze skutkiem na dzień 1 lutego 2012 r., zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej z dniem 19 marca 2013 r. Dołączone do pozwu faktury nie są podpisane przez powoda jak i nie potwierdzają przekazania ich pozwanej ani K. P.. Nie można zatem wskazać na wymagalność roszczenia, umowa nie określiła terminów zapłaty. Faktury określają kwoty, które nie znajdują odzwierciedlenia w dołączonej do pozwu umowie. Dołączona do pozwu umowa najmu budzi wątpliwości z uwagi po pierwsze na rozbieżności pomiędzy czcionką ostatniej strony (zawierającej podpisy) w stosunku do pozostałych stron, a także brak ciągłości paragrafów umowy, ponadto nie określa wprost pozwanej jako strony umowy wynajmu samochodu osobowego. Pozwana zarzuciła również przedawnienie roszczenia z tytułu faktur (...).

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Dębicy oddalił powództwo (pkt I) oraz zasądził od powoda L. W. na rzecz pozwanej D. P. kwotę 2 417,00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód L. W. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w (...), pozwana zaś miała zarejestrowaną działalność gospodarczą pod firmą (...) P. D. z siedzibą w Z.. Rozpoczęła wykonywanie działalności gospodarczej w dniu 25 listopada 2010 r., zaprzestała tej działalności 19 marca 2013 r. Pozwana udzieliła swojemu synowi K. P. upoważnienia z podpisem notarialnie poświadczonym do prowadzenia działalności gospodarczej. Powód L. W. wystawił faktury VAT na których jako nabywcę wskazał (...), tj. fakturę VAT nr (...) z dnia 10 września 2012 r. na kwotę 11.745,60 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 2 stycznia 2012 r. na kwotę 845,01 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 14 grudnia 2011 r. na kwotę 2.001,21 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 1 listopada 2011 r. na kwotę 2.001,21 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 3 października 2011 r. na kwotę 2.001,21 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 1 września 2011 r. na kwotę 2.001,21 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 31 września 2011 r. na kwotę 1.429,88 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 28 czerwca 2011 r. na kwotę 2.000,00 zł. Syn pozwanej K. P. złożył w dniu 16 stycznia 2012 r. oświadczenie w którym podał, iż wyraża zgodę na przeprowadzenie badania technicznego pojazdu S. (...) nr rej. (...), który wynajmował przez okres siedmiu miesięcy w celu sprawdzenia stanu technicznego pojazdu oraz ukrytych

uszkodzeń mechanicznych, blacharskich zgodnie ze stanem w dniu podpisania umowy (...).05.2011 r. na wynajem auta. Oświadczył, że zobowiązuje się do uregulowania należności w ciągu 90 dni. Samochód marki S. (...) nr rej. (...) nigdy nie był w posiadaniu pozwanej D. P., która nie otrzymała umowy najmu pojazdu jak również faktur VAT i wezwań do zapłaty. K. P. nie przebywał w Z.. Pozwana nie ma z nim kontaktu od około trzech lat.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne. Wskazał, że stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie oświadczenia K. P. z dnia 16 stycznia 2012 r., wydruków faktur VAT, wydruków z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz wydruków komputerowych przedstawionych przez powódkę. Odnosząc się do przedłożonych przez powoda wydruków komputerowych faktur VAT Sąd Rejonowy wskazał, że stanowią one jedynie dowód, że w systemie komputerowym powoda znajdują się takie faktury. Natomiast w sytuacji gdy pozwana kwestionowała roszczenie, powód winien był przedłożyć dokumenty zawierające wyliczenie dochodzonego roszczenia, które byłyby podpisane bądź przez niego bądź osoby upoważnione do składania oświadczeń woli. Brak tego typu dowodów, zdaniem Sądu Rejonowego, uniemożliwił dokonanie ustaleń i weryfikację zgłoszonego roszczenia co do jego wysokości, a także czy taki obowiązek w ogóle istnieje. Jedyny oryginalny dokument złożony przez powoda to oświadczenie K. P. w którym zobowiązuje się do zapłaty w ciągu 90 dni bez wskazania kwoty roszczenia. Z treści tego dokumentu wynikało, jak wskazał Sąd Rejonowy, że stroną umowy był K. P., a nie jego matka, skoro w imieniu własnym zobowiązał się do zapłaty. Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii dokumentów jako nie spełniających wymogu dowodu z dokumentu. Tym samym uznał, że roszczenie nie zostało udowodnione co do zasady i wysokości. Niezależnie od powyższego Sąd I instancji wskazał, że nawet w przypadku udowodnienia roszczenia doszło do przedawnienia roszczeń z faktur VAT numer (...) z dnia 1 września 2011 r., (...) z dnia 31 lipca 2011 r., (...) z dnia 28 czerwca 2011 r. zgodnie z art. 118 k.c., gdyż termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Brak podstaw do przyjęcia, iż doszło do uznania roszczenia przez pozwaną D. P., gdyż K. P. oświadczenie składał 16 stycznia 2012 r. w imieniu własnym, a nie pozwanej. Tym samym nie doszło w myśl art. 123 § 1 pkt 2 k.c. do przerwania biegu przedawnienia.

Odnośnie żądania powoda zapłaty kwoty 11.746,50 zł wynikającej z faktury z dnia 10 września 2012 r., numer (...) obejmującej wedle twierdzeń powoda karę umowną naliczoną na podstawie § 2 pkt 11 umowy najmu pojazdu Sąd Rejonowy powołując się na art. 484 k.c. wskazał, że kara umowna może być zastrzeżona w umowie w ramach swobody kontraktowej jednak może ona zabezpieczać jedynie wykonanie świadczenia o charakterze niepieniężnym. Na gruncie rozpoznawanej sprawy Sąd uznał zastrzeżenie kary umownej za nieważne jako że zabezpieczało świadczenie pieniężne, tj. zapłatę czynszu najmu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu powód zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy najmu samochodu osobowego marki S. (...) o nr rej. (...) i w konsekwencji błędne przyjęcie, że pozwana nie jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwot wskazanych w fakturach VAT załączonych do pozwu, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że pozwana działając przez swojego pełnomocnika K. P. zawarła z powodem umowę najmu w/w pojazdu i jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwot wynikających z faktur załączonych do pozwu;

2) pominięcie przez Sąd I instancji przeprowadzenia dowodu z załączonych wiadomości e-mail bez wydania postanowienia oddalającego wniosek o przeprowadzenie dowodu z załączonych wiadomości e-mail;

3) błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że roszczenia z faktur VAT nr (...) z dnia 1 września 2011 r., nr (...) z dnia 31 lipca 2011 r., nr (...) z dnia 28 czerwca 2011 r. uległy przedawnieniu, bowiem w ocenie Sądu I instancji zachodzi brak podstaw do przyjęcia, że doszło do uznania roszczenia przez pozwaną D. P., gdyż K. P. składał oświadczenie w dniu 16 stycznia 2012 r. w imieniu własnym, a nie pozwanej, podczas gdy oświadczenie K. P. z dnia 16 stycznia 2012 r. należy traktować jako uznanie długu złożone przez K. P. jako pełnomocnika działającego w imieniu i na rzecz D. P.;

4) błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że dokonane przez strony zastrzeżenie kary umownej należy uznać za nieważne jako zabezpieczające świadczenie pieniężne, tj. zapłatę czynszu najmu, podczas gdy zastrzeżona kara umowna dotyczy świadczenia niepieniężnego polegającego na zobowiązaniu się przez pozwaną do tego, że przedmiotowa umowa nie zostanie rozwiązana przed upływem terminu na który została zawarta.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Istotę sporu w niniejszej sprawie stanowiło ustalenie czy strony zawarły umowę najmu i na jakich warunkach oraz w konsekwencji czy zawarta umowa legitymowała powoda do obciążenia pozwanej należnościami czynszowymi oraz tzw. opłatą dodatkową, stanowiącą w istocie karę umowną naliczoną z tytułu rozwiązania umowy przed terminem przewidzianym dla jej zakończenia.

Mając na uwadze zarzuty apelacyjne, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy uznał, że apelacja powoda jest uzasadniona częściowo, tj. w zakresie w jakim zarzuca wadliwe ustalenie, że pomiędzy stronami postępowania nie doszło do zawarcia umowy najmu samochodu osobowego marki S. (...) o nr rej. (...) i w związku z czym powód nie był legitymowany do skutecznego żądania należności czynszowych z niej wynikających.

Jak zasadnie przyjął Sąd I instancji przedłożona w formie kserokopii umowa najmu pojazdu nie stanowiła dowodu w świetle art. 129 §2 kpc. Kserokopia ta winna być traktowana jako stanowisko strony w procesie. Brak jednak przedłożenia przez powoda umowy najmu nie unicestwiał roszczenia powoda i nie przesądzał, że umowy tej nie zawarto, dokument umowy najmu nie stanowił bowiem dowodu wyłącznego dla ustalenia faktu jej zawarcia, obowiązywania i jej treści, a ocenie w tej mierze podlegał całokształt materiału dowodowego. Na dowód zawarcia umowy najmu przez strony powód przedłożył dalsze dowody w postaci faktur VAT, korespondencji mailowej, korespondencji pisemnej, przeprowadzony został również dowód z zeznań świadka K. F. oraz stron.

W ocenie sądu odwoławczego całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego był wystarczającym dla ustalenia, iż pomiędzy stronami w dniu 27 maja 2011r. została zawarta umowa najmu, na podstawie której powód L. W. wynajął pozwaną D. P. (działającą przez pełnomocnika w osobie jej syna K. P.) samochód marki S. (...) o nr rej. (...), za zobowiązaniem jej do zapłaty czynszu w wysokości 2000 zł miesięcznie.

Istotnym jest, iż pozwana nie kwestionowała faktu udzielenia upoważnienia synowi, o treści jak zalegające w aktach sprawy (k-23), co więcej w trakcie przesłuchania przed sądem I instancji (k. 106v) okoliczność powyższą potwierdziła. Upoważnienie to nosiło zresztą bardzo szeroki zakres co również znajdowało uzasadnienie w zeznaniach pozwanej wskazującej, iż działalność gospodarczą założyła ufając synowi, na jego prośbę i to syn pozwanej faktycznie zajmował się prowadzeniem tej działalności gospodarczej. Konsekwencją charakteru tegoż upoważnienia było, iż działania K. P. przynosiły skutki bezpośrednio dla reprezentowanej, co miało miejsce również w przypadku zawartej umowy najmu.

W tym stanie rzeczy brak było podstaw by przyjąć, że umowę najmu pojazdu zawierał syn pozwanej działający w imieniu własnym. Niniejszemu przeczy fakt dysponowania przez powoda kserokopią dokumentacji dot. prowadzonej działalności przez pozwaną i sposób realizacji przedmiotowej umowy, w tym wystawiania faktur z tytułu najmu określających jako nabywcę (...), tożsamą z nazwą działalności gospodarczej prowadzonej przez pozwaną, ze

wskazaniem w nich numeru NIP pozwanej, co znajdowało odzwierciedlenie w przedstawionej kopii umowy najmu i tam figurującej pozwanej jako wypożyczającej pojazd. Okoliczność, iż pozwana nie miała wiedzy o zawarciu tej umowy, nie była w posiadaniu samochodu stanowiącego przedmiot najmu, jak również nie otrzymała faktur VAT nie stanowiło okoliczności stanowiącej podstawę dla oddalenia powództwa skoro umowa została zawarta poprzez należycie ustanowionego pełnomocnika, który również otrzymywał faktury obejmujące należność z tej faktury oraz który odebrał i dysponował samochodem stanowiącym przedmiot umowy. To pozwana podjęła i zarejestrowała działalność gospodarczą, to ona udzieliła upoważnienia swojemu synowi i stąd ona odpowiada za konsekwencje wynikające z tej działalności niezależnie od swojego zainteresowania jej skutkami. Jej syn jako pełnomocnik nie odpowiada osobiście wobec kontrahentów, z którymi w imieniu pozwanej zawarł umowy.

Ustalone w sprawie okoliczności świadczą bezsprzecznie o tym, że zawarta między stronami umowa była realizowana tzn. powód wydał przedmiot najmu, z wynajętego samochodu korzystał pełnomocnik pozwanej K. P., a za I okres został opłacony umówiony czynsz. Są to elementy przedmiotowo istotne umowy najmu.

Powód w toku realizacji tejże umowy wystawiał faktury VAT obejmujące należność z umowy i doręczał jej drogą mailową upoważnionemu przez D. P. K. P., przy czym ten jak wynika z korespondencji mailową akceptował treść wystawionych faktur, zarówno w zakresie określenia danych najemcy, jak i ich wysokości. Dokument taki nie musi być podpisany i w niniejszej sprawie przedłożone przez powoda wydruki faktur VAT należało traktować jako kolejny dowód w sprawie świadczący o tym, że umowa pomiędzy stronami istniała, została zawarta i była realizowana. Potwierdzeniem niniejszego jest zalegająca w aktach sprawy korespondencja mailowa (k. 66, 68, 69, 72, 73, 75, 77) z której wynika, iż każda z faktur VAT była przesyłana pełnomocnikowi pozwanej, a ten w żaden sposób nie przeczył ich zasadności, potwierdzając tym samym obciążenie z nich wynikające. Zwłaszcza na uwagę zasługuje skierowany do pełnomocnika pozwanej e-mail z dnia 9 stycznia 2012 (k. 81) stanowiący wezwanie do zapłaty, w którym wymienione są wszystkie faktury z tytułu czynszu najmu pojazdu objęte niniejszym postępowaniem. W odpowiedzi na powyższe wezwanie upoważniony przez pozwaną (k. 82) w dniu 12 stycznia 2012r. potwierdza fakt istnienia zadłużenia wynikającego z wymienionych faktur VAT, wskazując, że zostaną one uregulowane i jednocześnie potwierdza używanie samochodu i termin jego podstawienia do zwrotu. Pozwana nie kwestionowała, że jej pełnomocnik niniejsze faktury otrzymał. W aktach sprawy znajduje się także wydruk, z którego wynika, iż pierwsza z faktur VAT nr (...) z dnia 2.06.2011 r. (k- 65) obejmująca okres najmu pojazdu od zawarcia umowy w dniu 27 maja 2011 r. do końca czerwca 2011 r. została w całości zapłacona. (k- 65). W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, powód co do zasady wykazał swą legitymację w zakresie żądania od pozwanej czynszu najmu w oparciu o łączącą go z pozwaną umowę najmu.

W zakresie wysokości stawki czynszu Sąd przyjął kwotę 2000 zł za 1 miesiąc, co wynikało zeznań powoda, znajdując odzwierciedlenie w ksero umowy najmu. Przyjmując powyższą stawkę najmu pojazdu Sąd uwzględnił należności z faktur VAT nr (...) za m-c lipiec 2011, (...) za wrzesień 2011, (...) za październik 2011, nr (...) za listopad 2011, (...) za grudzień 2011. Ponadto uwzględniono należność z faktury nr (...) obejmującą czynsz za sierpień 2011 w kwocie 1429,88 zł oraz należność z faktury VAT nr (...) r. za m-c styczeń (15 dni) w kwocie 845,01 zł. Powyższe dało łącznie kwotę 12 274,89 zł, która podlegała zasądzeniu na rzecz powoda. Sąd przyjął wymagalność powyższych należności w terminie określonym jak w fakturach doręczonych upoważnionemu przez pozwaną K. P., tym bardziej iż zarówno z przedłożonej kopii umowy jak i art. 669 par. 2 kc czynsz winien być płacony z góry.

Wbrew ustaleniom Sądu I instancji w niniejszej sprawie nie doszło do przedawnienia roszczeń wynikających z faktur VAT nr (...) z dnia 1 września 2011 r., (...) z dnia 31 lipca 2011 r., (...) z dnia 28 czerwca 2011 r. Wskazać należy, iż akceptacja, a więc uznanie należności z tytułu wszystkich faktur objętych żądaniem pozwu znajduje się w sposób bezpośredni w mailu z dnia 12 stycznia 2012r., gdzie pełnomocnik pozwanej wyraźnie stwierdza, iż jeżeli chodzi o płatności jak najbardziej zostaną one uregulowane, dodając jedynie że nie od razu w całości i jest to odpowiedź na maila powoda z dnia 9 stycznia 2012r. w którym powód wymienia konkretne numery faktur (wystawione na pozwaną), w tym wskazane przez pozwaną jako przedawnione. W tym kontekście również należało dokonać interpretacji pisemnego oświadczenia K. P. z dnia 16 stycznia 2012 r. Powyższe oświadczenia K. P. stanowiły więc uznanie długu, które doprowadziło do skutecznego przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia w myśl art. 123 § 1 pkt 2 k.c. W sprawie mamy do czynienia z tzw. uznaniem niewłaściwym, które można określić ogólnie jako

przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu, jednak do uznania roszczenia ze skutkiem w postaci przerwania biegu przedawnienia może dojść przez każde zachowanie się zobowiązanego, które - choćby nie wyrażało zamiaru wywołania tego skutku - dowodzi świadomości zobowiązanego istnienia roszczenia i tym samym uzasadnia przekonanie uprawnionego, że zobowiązany uczyni zadość roszczeniu (stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 9 maja 2013 r., II CSK 602/2012). W powołanym oświadczeniu z dnia 16.01.2012 r. (k. 30) pełnomocnik pozwanej wprost odwołuje się do umowy najmu pojazdu podpisanej w dniu 27 maja 2011 r., ponadto wskazuje okres trwania najmu (7 miesięcy) oraz zobowiązuje się do uregulowania należności w terminie 90 dni. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie budzi wątpliwości, że składając powyższe oświadczenie pełnomocnik pozwanej miał pełną świadomość istnienia zadłużenia wynikającego z zawartej pomiędzy pozwaną, a powodem umowy najmu pojazdu, działając również w tym zakresie jako jej pełnomocnik, co stanowiło konsekwencję wcześniej podejmowanych czynności. Nie ma przy tym żadnego znaczenia fakt, że w oświadczeniu tym pełnomocnik nie wskazał szczegółów dotyczących kwoty zadłużenia skoro uznanie może nastąpić także w sposób dorozumiany, na przykład w wyniku złożenia przez dłużnika propozycji rozłożenia należności na raty, prośby o odroczenie płatności czy nawet częściowego wykonania zobowiązania. Takie zachowanie syna pozwanej wskazuje jednoznacznie na zamiar spłaty należności. Jednocześnie działał on imieniem pozwanej, przez nią upoważniony tj. w jej imieniu i ze skutkami bezpośrednio dla reprezentowanego.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu apelacji w zakresie legitymacji do obciążenia pozwanej opłatą dodatkową stanowiącą w istocie karę umowną. W zakresie kary umownej Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie braku podstaw do domagania się jej od pozwanej. Powód nie udowodnił, że w świetle łączącej strony umowy najmu był uprawniony do jej naliczania oraz w jakiej konkretnie wysokości. Trzeba bowiem wskazać, że o ile ustalenia w zakresie najmu samochodu i obciążenia z tego tytułu pozwanej czynszem znajdowały odzwierciedlenie w wystawionych fakturach VAT oraz mailach kierowanych do pełnomocnika pozwanej z których wynikało, iż akceptował roszczenie z tego tytułu, to obciążenie opłatą dodatkową wynikało jedynie z zeznań powoda, które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem np. w postaci oświadczeń pełnomocnika pozwanej. Jako podstawę naliczenia opłaty dodatkowej powód powołał jedynie postanowienia umowy najmu, która z uwagi na to, że została przedłożona w formie kserokopii nie mogła stanowić wystarczającego dowodu na przyjęcie, że powód był uprawniony do jej naliczania oraz jej wysokości. Materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie pozwalał na potwierdzenie, iż pomiędzy stronami obowiązywało ustalenie w zakresie uprawnienia powoda do naliczenia kary umownej tzw. opłaty dodatkowej.

Na podstawie art. 381 kpc Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe zawarte w apelacji powoda w postaci powtórnego wydruku potwierdzenia wykonania przelewu oraz wydruków wiadomości e-mail pomiędzy (...) S.C. z siedzibą w G. z K. P.. Powód skutecznie nie uzasadnił zasadności ich zgłoszenia na etapie postępowania apelacyjnego, ograniczając się do ogólnego stwierdzenia, że nie był w posiadaniu tych dokumentów w czasie postępowania przed Sądem I instancji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy - na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. - zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 12 274,89 , o odsetkach orzekając na podstawie art. 481 kc (1I), a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt 1.II). W punkcie 2 na podstawie art. 385 kpc Sąd Okręgowy oddalił apelację w pozostałej części.

W zakresie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 824,53 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powód utrzymał się ze swoim roszczeniem w 51,09 %. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód 48,91 %, a pozwana w 51,09 %. Koszty procesu w postępowaniu przed Sądem I instancji wyniosły łącznie 6 344,75 zł, w tym po stronie powoda 3927,75 zł (1202 zł – opłata od pozwu, 2400 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 308,75 zł koszt dojazdu pełnomocnika na rozprawę), a po stronie pozwanej 2417 zł (koszty zastępstwa procesowego) Skoro powód faktycznie poniósł koszty 3927,75 zł, a powinny go one obciążać w kwocie 3 103,22 zł, należy się mu zwrot od pozwanej kwoty 824,53 zł.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono jak w pkt 3 wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. stosując analogiczną zasadą ich rozliczenia tj. przyjmując, że powód przegrał sprawę w 48,91 %, a pozwana w 51,09 %. Koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym wyniosły łącznie 3678,89 zł, w tym po stronie powoda 2402 zł (1202 zł – opłata od apelacji, 1200 zł koszty zastępstwa procesowego), a po stronie pozwanej 1276,89 zł (1200 zł koszty zastępstwa procesowego, 76,89 zł dojazd na rozprawę) Skoro powód faktycznie poniósł koszty 2402 zł, a powinny go one obciążać w kwocie 1799,35 zł, należnym był mu zwrot od pozwanej kwoty 602,65 zł.